

Baš - čelik

Tedaj ni car niti malo okleval, temveč je dejal: »Poglej, mladi carjevič, tole svojo ljubljeno hčerko, ki si ji ti življenje oteel, sem ti namenil za ženo. Vzemi jo in bodi srečen z njo, zakaj ti boš posej prvi ob moji strani!«

Se je nadaljeval car in rekel ostalima dvema carjevičema: »Ako želita, tudi vama izberem primerni nevesti in vsakemu izmed vaju zgradim velik in lep grad.«

da bi ostavil svojo mlado zalo ženico, pa tudi car mu je to odločno odsvetoval. Carjevič je vendarle venomer razmišljal o usodi treh svojih ljubljenih sestrice.

Nekoč se car odpravi na velik lov in reče carjeviču: »Ostani ti za varuha na dvoru, tebi zaupam in ti izročam tehle devet ključev. Pri sebi jih nosi! Tri dvorane lahko odpreš, da boš videl, povsod je dovolj srebra in zlata, orožja

Starejša dva carjeviča pa sta odkrilito povedala, da sta že oženjena in popisala sta tudi po resnici, kako in zakaj so se vsi trije odpravili iskat svoje sestre. Car je vse to pozorno poslušal, nato pa je samo najmlajšega pridržal pri sebi kot zeta, onima dvema pa je dal drugo jutro natovoriti dva konja s samim zlatom in biseri, nakar sta se vrnila v svojo deželo. Uvidela sta pač, da je vse iskanje zaman in da sta tudi njuni družini gotovo že v skrbeh.

Ali najmlajši je vedno še razmišljal o svojih treh sestrah in sleherni jutro je presojal, ali se ne bi znova odpravil na pot. Vendar se mu je vselej spet stožilo,

in mnogih drugih dragocenosti. Nadalje lahko odpreš še pet ostalih dvoran — ali devete ne smeš odkleniti! Nikar ne stori tega, zlo bi bilo za tebe.« —

Čim pa je car odjezdil, je zet začel odklepati dvorane, odklenil je vseh osem in našel v njih čudovite dragocenosti. Ko pride slednjič pred deveta vrata, se posmehne samemu sebi: »Marsikaj čudnega sem že preživel in opravil, a teh vrat naj ne bi smel odkleniti?« En-dva škrtne ključ v ključavnici, vrata se odpro, tu je kaj videti!

V dvorani je močan mož do kolen za kovan v železje, takisto sta obe roki prikovani do laktov, na štiri stene pri-

pete težke verige, ovite orjaku okrog vratu, da se ni mogel niti premakniti. Pred njim se skozi zlato pipo curjal studenček in se stekal v zlato korito, ob katerem je stala čaša, okrašena z dragotinami. Ukovanca je dušila strašna žeja, toda nikakor ni mogel seči po čašo, da bi se napičil čiste studenčnice.

Mladi carjevič je nekaj časa strmel v orjaka, ves začuden se je hotel spet umakniti, ko mu orjak izpregovori: »Pri živem Bogu te zaklinjam, pristopi k meni!«

Carjevič uboga in tedaj mu reče zakovancem: »Stori mi eno samo malo uslugo, ponudi mi čašo vode in veruj, da te bom za to nagradil s še enim življenjem. Carjevič hitro premisli: kaj naj bi bilo bolje, kakor imeti dvoje življenj — in že vzame čašo, natoči vode in jo ponudi ukovancu, ki jo slastno izpije. Tedaj ga vpraša carjevič: »Kako se pa ti imenuješ?«

»Jaz sem Baš-Celik!«

Carjevič se je že odpravil k vratom, a Baš-Celik ga preprosi: »Daj mi še drugi korec studenčnice, pa ti poklonim še eno življenje!«

— Dve življenji mi ponuja, tretje že imam, to je čudno prečudno, premisli carjevič in ponudi zakovancu znova čašo vode. Ko se je nato spet hotel odpraviti, mu Baš-Celik ponudi še tretje življenje za čašo vode. Carjevič uboga, tretjič mu ponudi korec, tedaj pa pravi Baš-Celik: »Ne bom več pil, marveč mi to čašo zlij na glavo in podarim ti, kar sem ti obljubil. Tri življenja!«

Zgodilo se je. Ali ko se je studenčnica razlila po zakovančevi glavi, so popokali oklepi in verige... Baš-Celik je planil kakor blisk, v trenutku so mu zrasla krila, mimogrede je še ugrabil carjevo hčerko mlado carjevičevo ženo, in z njo izginil iz gradu. Nikjer sledu za njim...

Ves prepaden je carjevič dočakal carja in ko se je vrnil z lova, mu je carjevič odkrito vse izpovedal. Razsrdil se je car: »Mar ti nisem strogo zabranil odkleniti deveto dvorano!«

»Ne srdi se, car! Poiskal bom Baš-Celika in privedel svojo mlado ženo nazaj v ta dvor.«

»Nikar na pot!« odločno ovrže car. »Ti ne veš, kdo je Baš-Celik. Propadlo mi je mnogo vojske in denarja, dokler nisem Baš-Celika ujel. Kar se je zgodilo, je storjeno. Zdaj ostani tu pri meni, našel ti bom drugo nevesto. Žal mi je za hčerko, ali ne boj se: tudi tebe ljubim kakor sina.«

Carjevič pa vendar ni maral ubogati. Vzel je nekaj denarja, zajahal konja in lepega jutra zdirjal iz mesta v širni svet, iskat Baš-Celika.

Jezdi nekaj dni in prispe v tuje mesto. Ko se razgleduje po ulicah naokrog, mu klikne neka devojka z balkona: »Hej, carjevič, odjaši in pridi na naše dvorišče!«

Carjevič uboga, stopi na dvorišče, prestreže ga devojka, — ko jo carjevič pogleda, spozná v njej svojo sestro najstarejšo: roke sta razprostrli k objemu, nežno sta se poljubila. Tedaj mu reče sestra: »Pojdi z mano v sobo.«

Tu jo začne carjevič izpraševati, kdo je njen mož, ki jo je bil ugrabil sredi noči.

»Poročena sem z zmajskim carjem,« odvrne sestra. »Tudi moj mož je zmajske podobe, dobro te moram skriti, ker mi je mož že dejal, da bi posekal vse moje brate, če bi jih le mogel kje ugledati. V pogovoru bom z njim navezala besedo, pa če morda tebi noče nič zlega storiti, mu povem, da si tu.«

Tako je tudi storila. Brata in konja je dobro skrila. Ko pa se je približal večer in je bila večerja že pripravljena, je prišel zmajski car. Ko je doletel v dvor, se je vse poslopje zasvetilo kakor ob blišku. Takoj je zmajski car pozval svojo ženo: »Ti, tu mi diši po človeški kosti! Takoj mi povej, koga skrivaš.«

»Nikogar, ljubi mož.«

»Ne govoriš resnice!«

»Ali za božjo voljo, mož, povej mi vendar po pravici, mar bi ti mogel kaj zlega storiti mojim bratom, ako bi me kdo izmed njih obiskal.«

Odločno odvrne zmajski car: »Najstarejšega in srednjega bi na mestu zaklal in spekel, a najmlajšemu ne bi storil ničesar hudega.«

»Nu, tako,« pravi tedaj ona, »vedi, da je prišel moj najmlajši brat, tvoj svak.«
»Pokaži ga!« (Dalje)

Nebeški ključek

Prijazni sveti Peter je stal pred nebeškimi vrati na debelem, belem oblaku in komaj čakal, kdaj bo sonce zašlo. Hotel je namreč že zapreti vrata. Toda bilo je pomladi in sonce se je tako dolgo obiralo in nikakor ni hotelo zatoniti. Ni se moglo ločiti od zemlje. Sveti Peter je stopical okoli in prestopal z noge na nogo. V roki je nestrpno obračal majhen, zlat ključ. Bal se je, da ne bi zamudil večernega angelskega petja, ki ga je vselej tako rad poslušal.

Tedaj pa se mu je pripetila nesreča: zlati ključek se mu je izmuznil iz roke in padel na beli oblak. Ker pa je bil oblak debel in napet, je ključek na njem odskakoval kakor na žogi in Peter ga ni mogel pobrati. Preden se je zavedel, je priletel do roba oblaka in padel v globino.

»Jej, fej«, je jezno zagodrnjal sveti Peter. K sreči pa je prav tedaj pripejalo sonce k nebeškim vratom svoj zlati voz. To je nebeškega vratarja nekoliko pomirilo. Saj ni tako hudo, če nebeška vrata samo eno noč ne bodo zaklenjena, ko vendar ne more nihče priti med angele, če mu to ni namenjeno. Prav za prav vrat sploh ne bi bilo treba zaklepati.

Toda v nebesih se tako zelo drže starih navad. Nu, jutri zvečer bo že imel nov ključ. Saj je prav danes prišel v nebesa ključavničar, ki bo lahko takoj pokazal, kaj zna. Zlatar, ki je bil prišel že predvčerajšnjim, mu bo pa pomagal.

Sveti Peter je takoj vprašal sonce, naj mu podari košček zlata, in ker sta bila dobra prijatelja, ga je tudi dobil. Saj je sonce darovalo vse zlato, kar so ga v nebesih potrebovali.

Med tem pa je nebeški ključek že priletel na zemljo. Padel je na najlepši travnik gorenjskega polja. Toda priletel je s tako silo, da se je zaril tri pedi globoko v tla. Padec z neba ga je tako zmedel, da se je zavedel šele takrat, ko je bil že globoko v zemlji. Ko je videl, kaj se mu je pripetilo, se je razžalostil in začel stokati in jokati.

Solnce, ki je prav tedaj vstalo iz postelje in se je pokazalo na vzhodu, ga je čulo. Sočutje ga je obšlo, rad je imel zlati ključek, ki je bil vendar njegov otrok, saj je bil narejen iz njegovega zlata. Ker mu je hotelo kar moči hitro pomagati, je poslalo dobro sonce nekaj žarkov nazaj k svetemu Petru z obvestilom, da je ključek padel na zemljo in da je zelo žalosten.

Ko je sveti Peter to zvedel, je bil prav tako obupan in žalosten. Hitro je raz-

pel peruti in odletel k ogromnemu daljnogledu, ki stoji sredi višnjeve nebeške dvorane. Pokukal je na zemljo in poiskal z daljnogledom gorenjsko polje; o katerem mu je solnček sporočil, kje leži. Res, kmalu je odkril travnik in pogledal ključek, ki je še zmiraj tičal v zemlji in jokal in stokal, da je svetega Petra srce bolelo. Kar so mu dale stare noge je odhitel k ljubemu Bogu in mu potožil svojo nesrečo.

Tedaj se je ljubi Bog milo posmejal in rekel: »Nikar se ne žalosti, dragi moj sveti Peter. Vidiš, prav zdajle sem pomišljal, da bi podaril svetu nekaj lepega. Ti si mi vdahnil lepo misel. Ali ti je všeč, če napravim iz tvojega nebeškega ključka lepo pomladno cvetico?« In ko je sveti Peter pokimal — govoriti ni mogel, ker ga je še zmeraj dušil jok — je iztegnil ljubi Bog roke in izpregovoril nekaj tihih besed, ki so zvenejele kakor najlepša pesem.

In v tistem trenutku je postalo zlatemu nebeškemu ključku na zemlji tako prijetno pri srcu. Ko je prav tedaj priskakljal na travnik prvi solnčni žarek je ključek nekaj dvignilo iz tal. Kar sililo ga je iz zemlje. In ko je sveti Peter vnovič pogledal skozi svoj daljnogled, je videl, kako rase iz najlepšega travnika na gorenjskem polju zlato rumen šopek cvetja — trobentic.

Ali ste si že kdaj natanko ogledali trobentico, dragi otroci? Ne? Potem morate to storiti. Poglejte ji globoko v cvetno čašo. Če boste znali prav gledati, boste videli, da more biti ta cvet ustvarjen samo iz solnčnega zlata in če boste odprli svoja srca za čudeže stvarstva, boste začutili tisti rahli vonj, ki veje od ondod, odkoder je bil padel nebeški ključek.

Cv. Golar:

Pesem o jugu

Jug na Turškem je doma
in prelepo hčer ima,
vsa je v svili ko krajična,
zala, žlahtna gospodična.

Kadar zima odvihra,
s hčerko Jug se k nam poda,
jezdita v zelene gaje,
na vesele, lepe raje.

Voščijo ji dober dan
kos in ščinkavec in vran,
oče s cvetjem jo obsuje,
zlate šolne ji obuje.

Majski hrošč

Ko nam prinese mladi maj solnce, toplota in pisane preproge cvetic, privede iz tal tudi hrošča, ki ga otroci z veseljem pozdravijo. Saj je vendar tudi znanilec pomladi, ta povsod dobro znani majski hrošč. Tri leta je preživel pod zemljo. Najprej je bil jajce in iz njega je postala za prst dolga ličinka. Ta se je potem zabubila in prišla četrto leto na dan kot hrošč.

Manj prijazno kakor otroci pa pozdravijo majskega hrošča vrtnarji in poljedelci, saj je eden najhujših škodljivcev in uničevalcev njihovega dela. Posebno ob hroščevem letu, to je vsako četrto leto, ko pridejo na dan ogromne množine hroščev, utegne postati prava nadloga za velike pokrajine. Škoda, ki jo napravi pri obžiranju komaj ozelenelih dreves, lahko narase v milijone. Še više moramo ceniti škodo, ki jo napravijo ličinke, ko odjedajo rastlinske koreninice. Tako slabo leto je bilo 1912. Takrat so se pojavili v tako silnih množinah, da so morala oblastva razpisati velike nagrade za nabiranje in pokončavanje majskih hroščev.

Nabrali so poldrugo milijardo hroščev. Da vam vsaj približno pokažemo, kako ogromno je to število, vam povemo tole primeru: Mislite si, da postavimo vse hrošče drugega tika za drugim. Kako dolga bi bila ta vrsta? Ker ne bo nihče izmed vas tega uganil, vam odkrijemo to mi sami: O polutniku (ekvatorju) ste gotovo že slišali. To je največji obseg naše zemeljske krogle in je 40.000 kilometrov dolg. Vrsta hroščev, ki bi lezli drug za drugim, bi bila pa še 5000 kilometrov daljša! Če bi hotel kdo prešteti vse hrošče in bi lahko vsako sekundo naštel štiri, ter bi to delal vsak dan osem ur, bi potreboval 36 let, da bi preštel vse hrošče. Čeprav zveni to zelo neverjet-

no, je vendar res. Vzemite svinčnike v roke in sami še enkrat izračunajte. Saj ni tako težko, kakor se vam morda zdi!

Majski hrošč ima dosti sovražnikov med živalstvom. Med nje bi prišleti vrane, kavke in škorce, ki tudi ličink ne zametujejo, če jih le dobe. Zato vidi kmet, ki orje, zelo rad za plugom te črne tovariše.

Pozabiti ne smemo tudi krta. ^{Vsak} kmet bi mu prav rad odpustil tistih nekaj krtin, ki jih napravi, če bi vedel, koliko ličink majskega hrošča uniči pri svojih nočnih podzemeljskih bojnih pohodih. Kako zelo koristen je, so spoznali tam, kjer so ga skoraj zatrli zaradi dragocenega kožuščka. Ko krtov ni bilo več dovolj, je začelo število majskih hroščev naglo naraščati.

Naposled je sreča, da se mati priroda, ki poskrbi, da ne zraste vsako drevo do neba, briga tudi za to, da ne postane vse majski hrošč, kar bi lahko postalo. Ena sama mrzla noč uniči časih več majskih hroščev kakor vsi drugi sovražniki skupaj.

Rogoz in drevje

Armenska basen

Indijski kralj je nekega dne odšel na sprehod na gore in v doline. Pri tem je opazil, da je bilo od viharja polomljenih mnogo močnih dreves, dočim je stal rogoz poleg njih nepoškodovan. Tedaj je vprašal kralj rogoza:

»Povej mi, kako je to, da si ostal ti nepoškodovan, dočim so močna dreva polomljena?«

Rogoz je odgovoril: »O, kralj, to je zaradi tega: če pride hudo neurje, so drevesa nad vse ponosna in kljubujejo viharju. Zaradi tega jih veter prelomi. Jaz pa se pripognem in se mu podam, in vihar mi prizanese.«

Zabavna igrice

Igra, ki vam jo bomo danes pokazali, vam bo gotovo zelo všeč in vam bo pripravila mnogo veselih ur.

Spodaj natisnjene tabele A, B, C, D, E, F, G si skrbno izrežite in nalepite vsako posebej na primerno veliko lepenco.

Prijatelju recite, naj si misli kako število od 1 do 100. Seveda vam tega števila ne sme povedati. Lahko si ga pa napiše na list papirja in ga da shraniti kakšni tretji osebi.

Zdaj pokažite prijatelju tabelo A in ga vprašajte ali je tisto število na tabeli natisnjeno. Prav tako mu pokažete votem vseh ostalih šest tabel. Tiste tabele, kjer je prijatelj našel svoje število, naj da vam v roke, ostale pa lahko zadrži.

Zdaj morate sešteti prve številke z levega kota vsake tabele in vsota, ki jo dobite je število, ki si ga je vaš prijatelj mislil.

Naj vam povemo primer:

Prijatelj si je na tihem mislil število 50. Število 50 boste našli na tabeli B, E, in F. Zdaj seštejete prve številke

A.

1. 3. 5. 7. 9. 11. 13. 15. 17. 19. 21.
23. 25. 27. 29. 31. 33. 35. 37. 39.
41. 43. 45. 47. 49. 51. 53. 55. 57.
59. 61. 63. 65. 67. 69. 71. 73. 75.
77. 79. 81. 83. 85. 87. 89. 91. 93.
95. 97. 99.

B.

2. 3. 6. 7. 10. 11. 14. 15. 18. 19. 22.
23. 26. 27. 30. 31. 34. 35. 38. 39.
42. 43. 46. 47. 50. 51. 54. 55. 58.
59. 62. 63. 66. 67. 70. 71. 74. 75.
78. 79. 82. 83. 86. 87. 90. 91. 94.
95. 98. 99.

C.

4. 5. 6. 7. 12. 13. 14. 15. 20. 21. 22.
23. 28. 29. 30. 31. 36. 37. 38. 39.
44. 45. 46. 47. 52. 53. 54. 55. 60.
61. 62. 63. 68. 69. 70. 71. 77. 78.
79. 84. 85. 86. 87. 92. 93. 94. 95.
100.

vseh treh tabel 2, 16, 32 in dobite število 50. ($2+16 = 18+32 = 50$).

Paziti morate, da se pri seštevanju ne zmotite in prijatelj mora tudi paziti, da svojega števila na kaki tabeli ne prezre.

D.

8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 24. 25.
26. 27. 28. 29. 30. 31. 40. 41. 42.
43. 44. 45. 46. 47. 56. 57. 58. 59.
60. 61. 62. 63. 72. 73. 74. 75. 76.
77. 78. 79. 88. 89. 90. 91. 92. 93.
94. 95.

E.

16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24.
25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 48. 49.
50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58.
59. 60. 61. 62. 63. 80. 81. 82. 83.
84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92.
93. 94. 95.

F.

32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40.
41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49.
50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58.
59. 60. 61. 62. 63. 96. 97. 98. 99.
100.

G.

64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72.
73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81.
82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90.
91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99.
100.

Veselilo nas bo, če nam sporočite, kakšne uspehe ste imeli s to igrico.

Manica:

Dnevi v tednu

Ponedeljek torku pravi

da po sredi četrtek

nas pozdravi.

In po petku čez soboto

cesta pelje

do nedelje!

Kaj pišejo Jutrovčki?

Trgovčev petelinček. Pri našem trgovcu Millerju imajo velikega, lepega petelinčka. Na solncu se mu perje krasno sveti. Moško koraka po trgu, in če mu nisi všeč, skoči vate in te kljuje. Zelo lep je, še bolj pa hud.

Rafaël Vidergar, uč. VI. razr. v Zagorju ob Savi.

Zavratna sraka. Nekoč smo bili pri znancih na obisku. Med drugimi ptiči so imeli tudi srako in grlico. Zgodilo se je, da si je sraka, ko ni bilo nikogar blizu, sama odprla kletko in grlico močno oklala. Ko smo prišli z domačimi domov smo našli srako v enem, grlico pa v drugem kotu kletke. Grlica je bolj ležala kakor sedela. Ko jo je vzel gospodar v roke, je takoj videl, kaj se je zgodilo, in ko je jezno pogledal srako, je ta zaklicala: »Nič — nič!« Zнала je govoriti nekaj besed. Uboga grlica nas je žalostno gledala s svojimi milimi očmi in kmalu je izdihnila. Vsi smo jokali, tako se nam je smilila. Gospodar je bil pa tako hud, da je sraki zavil vrat. Tega ne bom nikoli pozabila.

Marjanca Senekovič, uč. III. raz. meščanske šole, Pragersko.

LJUBI »JUTROV« STRIČEK

Ne zameri, dragi striček,
da predolgo sem molčal.
A zato sem ti pa danes
novo pesmico poslal.
Mi po gozdu smo hodili
in ujeli muciko.
Udomačit smo jo hteli,
toda težko je bilo.
Zakaj naša nova muca
rada ni bila doma
in je enkrat, po treh dnevih
zvitó v gozd nazaj ušla.
Se preselili iz vasi
v Maribor naš ljubi smo,
in odkar zdaj tu živimo,
več živali nimamo.

Mohor Milivoj, uč. I. razr. gimn. Maribor.

Dragi stric Matic! Pisal si mi, da ne moreš priti pogledat moje napige, ker se bojiš Lipovškovega psa Peruna. Jaz pa le drugače mislim. Ti se menda bo-

jiš predolge poti, ki vodi v Moste. No, pa zato ne bo zamere med nama. Zdaj Ti bom pa še opisala nesrečo svoje napige. Nedavno tega je bila skoraj postala naša ljuba Fifica žrtev sosedovega mucka. Ko sem snažila njeno kletko, sem pozabila zapreti vratca. Tedaj pa se je priplazil do kletke sosedov mucek, in baš ko je zagrabil s tačko našo ljubo Fifico, sem stopila v sobo in jo rešila krutega objema. Revice je bila vsa preplašena. Zdaj se je že pomirila. Veš, moja papiga že kliče »stric«. Ko jo naučim še »Matic« te zopet povabim in moja Fifica Te bo pozdravila »Zdravo stric Matic!«

Marta Novak, uč. IV. razr. na Polju pri Sv. Križu.

Dragi »Jutrov« striček! Ker se bojim, da bi se prišla moja ovčeka Belka k Tebi pritožiti, ker Ti nisem še nič napisala o njej, Ti jo bom danes opela. Ušesa ima črna, drugače je pa čisto bela. Zelo ljubka in priliznjena je. Najrajši je sol. Vsako pomlad jo ostrizemo. V februarju je imela dva mladička. Zelo sem jokala, ko je dal oče enega zaklati in tudi njegovega mesa nisem hotela jesti. Belka je moja najboljša in najljubša prijateljica.

Frančiška Japelj, uč. osn. š. v Mostah pri Ljubljani.

Naš Trefi. Dobili smo ga iz Velenja. Naš kužek Trefi je časih tudi poreden. Stanujemo blizu mesarja. Če kdo pred hišo govori, začne Trefi lajati, da nas vse zbudi. Naš Trefi je tudi že precej naučen. Če mu daš povohati robček in ga potem skriješ, ga bo takoj našel. Če mu nastaviš roko ali palico, jo takoj preskoči. Trefi je črne barve, vendar pa ima tudi rjave lise. Časih mi pride naproti, ko se vračam iz šole. Vzame mojo torbico in jo nese domov.

Nada Peče, uč. V. razr. Črna pri Prevaljah.

Dragi Jutrov striček! Ne bom Ti pisal o živalih, ker jih nimam. Če bi jih imel, bi jih imel zelo rad. Ti bom pa kaj drugega napisal. Na vsem svetu imam najrajši svojo ljubo mamico in

našo lepo domovino Jugoslavijo. Naša ljuba domovina je nerazdružljiva. Ko bom velik, jo bom branil sovražnikov in zmerom se bom boril za njene svete pravice. Naših mej se ne sme nihče dotakniti!

*Janko Višček, uč. VI. razr.
Mokronog*

NAŠA MUCA JE HINAVKA

Naša muca je hinavka,
Vsakemu rada se dobrika,
Ves dan okrog hiše mijavka,
V kuhinji po loncih stika.
Iz kuhinje ukrade kos mesa,
In ž njim na dvorišče
Pribeži zasopla vsa,
Tam kotichek skriven si poišče.
A vrli naš čuvaj,
Naš mali kuža »Pazi«
Oprezno in skrivaj
Do muce se priplazi.
»Hov, hov, tatica grda!«
Na muco jezen zarenči.
Muca sovražno se namrda,
In na streho jadrno zbeži.
Mamica tatvino takoj opazi,
In grozno se zjezi,
Ko zagleda, kako kuža »Pazi«
Z mesom se masti.
In že šiba tanka je zapela,
Žalostno zacvilil je naš kuža,
A muca — hinavka, vsa vesela
Se mu s strehe muza.

Srčno Te pozdravlja

Vandot Sonja

učenka V. razreda na Mladiki
Ljubljana, Pred škofijo 14.

Dragi Jutrov striček! Prosim Te, dragi striček, daj mi majhen kotichek v »Mladem Jutru« in priobči mojo zahvalo, ki sem jo dolžna neki gospe iz Ljubljane. Izrazila mi je svoje sožalje zaradi izgube mojega milega Fricija, o katerem sem pisala v velikonočni številki »Mladega Jutra«:

Draga gospa! Presenetila me je Vaša lepa razglednica, na kateri ste mi izrazili svoje sožalje. Najlepša hvala! Nisem še pozabila svojega Fricija, zato hvala za Vaš dobri nasvet, kako naj ravnam s kanarčki; škoda da nisem vedela tega že prej. Kdo ste, ne vem zanesljivo, pisala bi Vam, pa nimam Vašega naslova. Gotovo radi prebirate naše »Mlado Jutro« in imate tudi radi kanarčke. Prijazno Vas pozdravlja

*Remic Pavla, učenka II. razr.
U. odd. v Bočni.*

Dva računa

Desetletni Stanko je poslušal nekoč razgovor očeta z mamo o zapadlih računih, ki naj bi se plačali. Na misel mu je prišlo, da bi tudi on sam dal mami račun za vsa dela, ki jih vsak dan za njo opravi. Ni dolgo premišljeval. Ko je prišla mamica opoldne h kosilu v sobo, je sprejela presenečena takle račun:

Mamica mora plačati Stanku,

da je prinesel drva . . .	3 Din
za prinos premoga . . .	2 »
za razne nakupe . . .	5 »
za pridnost	3 »

Skupaj . . . 13 Din

Mamica je presenečena prebrala račun, ga vzela in spravila, pa ni dejala niti besedice. Zvečer je dobil Stanko na svojem krožniku račun in 13 dinarjev, kakor se je glasil njegov račun. Zadovoljen je vzel denar in ga dal v žep. Nankrat pa zagleda pod svojim krožnikom še drugi račun, ki se je glasil:

Stanko mora plačati svoji mami:

za 10 let srečnega življenja 00.000 Din	
za 10 let prehrane . . .	00.000 »
za oskrbo v bolezni . . .	00.000 »
za 10-letno pridnost in požrtvovalnost mamice . . .	00.000 »

Skupaj . . . 00.000 Din

Stanko je prebral ta presenetljivi račun in se je nad njim globoko zamislil. Kmalu je imel solze v očeh in vrgel se je mami okrog vratu. »Moja zlata mamica, odpusti mi!« je dejal in vračal mami denar. »Vem, da mi nisi ničesar dolžna in vem, da ne bom mogel nikoli poplačati dobrot, ki si jih storila za me. Od sedaj naprej naredim vse rad, kar mi boš rekla in nikoli ne bom mislil na kakšno plačilo.«

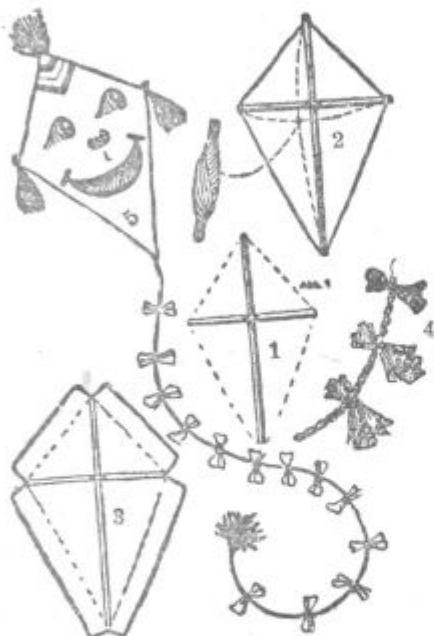
Mamica je objela svojega ljubčka in oba računa sta bila poravnana.

Kako si napravim zmaja

Zdaj se pričenjajo časi, ko se na vsakem travniku, ki je toliko odprt, da je dovolj vetra, zbirajo otroci in spuščajo svoje zmake. Izdelovanje takih zmakev v bistvu ni nič težkega, le vedeti je treba, kakšen mora biti.

Da si ga lahko napravimo, moramo imeti svilen ali pa zelo tanek pergamentni papir, dve drobni palčici in nekaj tanke vrvice, ki jo navijemo na košček lesa. Čim več vrvic imamo, tem bolje je.

Napraviti si hočemo zmake, ki bo devdeset centimetrov dolg. Zato potrebujemo dve palčici v dolžini 90 in 60 centimetrov. Krajša mora torej meriti dve tretjini daljše, krajšo palico pritrdimo — kakor kaže slika št. 1 — trideset centimetrov od vrha druge, da dobimo križ. Na vseh štirih koncih tega križa napnemo potem vrvico, da dobimo četverkotnik. Vzporredno s križem pa privežemo tudi na koncih zelo rahlo dve vrvici in tam, kjer se križata, pritrdimo vrvico, ki je navita na koščku lesa. (Sl. 2.) Potem izrežemo iz papirja četverkotnik, ki je za kakšne štiri centimetre širši in višji kakor oblika zmake, ki smo jo dobili iz lesa in vrvic. Položimo ga na obliko zmake in izrežemo kote (slika 3), preganemo robove in pritrdimo z lepilom. Najbolj važno je, da je papir dobro napet.

Toda ta zmake še nima obraza. Dovolj je, če imamo dve ali tri barve, ki se med

seboj zelo razlikujejo, na primer rdeča, črna in zelena. Ali pobarvamo zmake z njimi, ali pa prilepimo nanj oči, usta in nos iz svilenega papirja teh barv. Ni treba, da bi bil ta obraz lep. Glavno je, da je smešen.

Rep mora biti najmanj trikrat daljši od zmake samega. Napravimo tri metre dolgega. V presledkih po deset centimetrov privežemo šope trave, ali pa pentlje iz pisanega svilenega papirja (slika 4). Na spodnjem koncu repa napravimo velik čop, dva manjša pa uporabimo za ušesa. Ko je vse dobro pri-trjeno, ima v rokah izgotovljenega zmake, takega, kakor nam ga kaže slika 5.

Sole za male

Janezek je šel prvič v šolo. Popoldne pride ves srečen domov in zavpije:

»Očka, mamica, zdaj sem se že naučil pisanja! Poglejta!«

Hito vzame tablico iz torbe in jo počeečka.

»Nu, kaj pa si zdaj napisal?« ga vpraša mama.

»Oh, to pa ne vem. Veš branja se pa še nismo učili!«

»Alo, kaj pa si prinesel domov?« vpraša oče svojega nadebudnega sinčka.

»Priatelj mi je podaril želvo. Zatrjeval mi je, da bo žrvela lahko tisoč let. Zdaj bi pa rad videl, če je res!«

Mihec tišči z glavo v knjigo. Mati ga začudeno pogleda in vpraša!

»Nu, kaj pa tako tiščiš z glavo v knjigo?«

»Oh, veš, mamica, učitelj mi je rekel, naj tiščim glavo v knjigo, da bom jutri bolje odgovarjal,« je vzdihnil Mihec.

Posetnica

LADO SEDLAJ

Kakšen poklic ima ta gospod?

Rešitev rebusa

Vsak je svoje sreče kovač.